Боби ҳаштоду панҷум — Коргарон дар токзор

Кор кардан лаънат нест. Он баракат аст. Дар асл, агар инсон ба кор муносибати дуруст дошта бошад, кор метавонад як шакли дуо бошад. Худованд ба аввалин инсон — Одам — амр дод, ки боғиеро, ки дар он ҷойгир шуда буд, нигоҳубин кунад. Ӯ ҳамчунин ба вай фармуд, ки заминро пур кунад ва онро мутеъ гардонад. Пас, меҳнат як қисми нақшаи Офаридгор барои мост.

Вақте ки Исо дар рӯи замин буд, дар Инҷили Юҳанно 9:4 гуфт:

«Ба Ман лозим аст корҳои Фиристандаи Худро то даме ки рӯз аст, ба ҷо оварам; шаб меояд, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад».

Баъзе намудҳои кор ҳастанд, ки бояд ҳозир анҷом дода шаванд. Онҳоро ба таъхир гузоштан мумкин нест. Барои ҳар як кор вақти муайян вуҷуд дорад. Исо ин ҳақиқатро ба мо ёдрас кард, вақте гуфт:

«Ба Ман лозим аст корҳои Фиристандаи Худро то даме ки рӯз аст, ба ҷо оварам, зеро шаб меояд, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад». Мо бояд итминон дошта бошем, ки меҳнат метавонад ва бояд барои мо баракат бошад.

Акнун биёед бубинем, ки Исо дар бораи меҳнат дар масали Малакути Осмон, ки дар Матто 20:1–16 оварда шудааст, ба мо чӣ таълим медиҳад.

Матт 20:1-16: "1 Зеро Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои токзори худ коргаронро киро кунад, 2 Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба токзори худ фиристод. 3 Ва қариби соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд, 4 Ва ба онҳо гуфт: „Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод“. Ва онҳо рафтанд. 5 Боз қариби соатҳои шашум ва нӯҳум берун рафта, ҳамчунин кард. 6 Ва қариби соати ёздаҳум берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: „Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?“ 7 Ба вай гуфтанд: „Касе моро киро накард“. Ба онҳо гуфт: „Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод“. 8 Чун шом расид, соҳиби токзор ба амалдори худ гуфт: „Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз охирин то аввалин бидеҳ“. 9 Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд. 10 Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, хаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд; 11 Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда, 12 Гуфтанд: „Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки сахтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузарондем, баробар донистӣ“. 13 Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: „Эй рафиқ! Туро озор надодаам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ? 14 Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охирин мисли ту диҳам; 15 Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?“ 16 Ба ин тариқа охиринҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо — охирин; зеро ки даъватшудагон бисьёранд, аммо баргузидагон — кам»."

Бо баррасии чанд ҶАНБАИ ин ҳикоя, мо дар бораи меҳнат якчанд дарсҳои муҳим меомӯзем.

ТОКЗОР ҷойи рӯй додани воқеа дар масали Исо мебошад. Парвариши ангур, чунон ки ман мефаҳмам, як намуди махсуси кишоварзӣ аст. Барои нашъунамои дурусти ток, шароити хок аҳамияти калон дорад. Баъзе навъҳои ангур дар навъҳои муайяни хок хуб мерӯянд ва дар дигар навъҳо на он қадар хуб. Ток дар фасли баҳор ба хомтоккунӣ ва инчунин ба нигоҳубину коркарди замин ниёз дорад. Барои ба даст овардани ҳосили беҳтарин, вақти ҷамъоварии ҳосил, нигоҳубин ва коркарди мева низ муҳим аст. Сирри муваффақият аз он вобаста аст, ки ток чӣ гуна парвариш ва нигоҳубин карда мешавад ва бо ҳосил чӣ гуна муносибат мекунанд.

Дар замони Исо дар Замини Муқаддас ангур парвариш мекарданд. Баъзе аз он токзорҳо то имрӯз ҳам ҳосил медиҳанд. Дар Замини Муқаддас ҳоло ҳам ангур парвариш мешавад. Исо гуфт:

«Малакути Осмон монанди соҳиби заминест, ки токзор дорад».

Дар бораи токзор ҳамчун ҷойи меҳнат андеша кунед.

КОРГАРОН шахсиятҳои асосии ин масал мебошанд. Соҳиби замин ба бозор рафт, то коргаронро киро кунад. Бозор ҷойе буд, ки одамон барои пайдо кардани кор меомаданд. Касоне, ки ба кор ниёз доштанд, ба бозор мерафтанд ва онҳое, ки мехостанд коргар киро кунанд, онҳоро дар ҳамон ҷо пайдо мекарданд.

Аз ин рӯ, соҳиби замин субҳи барвақт ба он ҷо рафт. Дар замони Исо шабонарӯз ба дувоздаҳ соати рӯз ва дувоздаҳ соати шаб тақсим мешуд. Пас вақте гуфта мешавад, ки ӯ субҳи барвақт рафт, мо мефаҳмем, ки ин пеш аз соати шаши саҳар буд. Онҳое, ки мехостанд кор кунанд, аллакай он ҷо ҳузур доштанд. Ӯ онҳоро ба кор гирифт.

Вай бо онҳо ба маблағи як динор барои як рӯз шартнома баст. Намедонам, ки инро бо пули кишвари шумо чӣ гуна муқоиса кардан мумкин аст, аммо он музди муқаррарии як рӯзи корӣ дар он замон буд. Ӯ онҳоро ба токзори худ фиристод, то кор кунанд.

Пас аз се соат, тақрибан соати нӯҳи саҳар, ӯ боз баргашт ва дид, ки дигарон низ бекор истодаанд. Ӯ онҳоро низ киро карда, ба токзор фиристод.

Баъдтар, нисфирӯзӣ ва соати се баъд аз зӯҳр, боз баргашт, одамони дигарро ёфт ва онҳоро низ ба токзор фиристод.

Дар соати ёздаҳуми рӯз, яъне тақрибан соати панҷи бегоҳ, боз ба бозор рафт ва боз гурӯҳи дигареро дид, ки бекор истодаанд. Ӯ аз онҳо пурсид:

«Чаро тамоми рӯз дар ин ҷо бекор меистед?»

Онҳо ҷавоб доданд:

«Зеро ҳеҷ кас моро ба кор нагирифтааст».

Пас ӯ онҳоро низ ба токзори худ фиристод.

Коргарон дар бозор ҷамъ мешуданд ва соҳиби замин омада, онҳоро киро мекард ва ба токзори худ мефиристод. Исо гуфт:

«Малакути Осмон монанди соҳиби заминест, ки токзор дорад ва барои кор дар он коргаронро киро мекунад».

СОҲИБИ ТОКЗОР шахси асосии ин ҳикоя мебошад. Ӯ соҳиби токзор буд. Ӯ онро иҷора нагирифта буд. Он ба каси дигар тааллуқ надошт. Токзор моли худи ӯ буд.

Ӯ ғамхорӣ мекард, ки ҳосил чӣ гуна ҷамъоварӣ мешавад ва токҳо чӣ гуна нигоҳубин мешаванд. Ӯ мехост, ки коргаронаш дар кори худ бодиққат бошанд.

Исо ҳамаи ҷузъиёти муносибати байни соҳиби токзор ва коргаронро ба мо нақл намекунад, аммо мо метавонем мутмаин бошем, ки байни онҳо на танҳо дар бораи музд, балки дар бораи тарзи кор ва рафтори онҳо дар токзор низ мувофиқаҳо вуҷуд доштанд, зеро соҳиби токзор мехост ҳосили хуб ба даст орад.

Аз ин рӯ, ӯ аввал онҳое, ки субҳ барвақт омада буданд, баъд онҳое, ки соати 9, 12 ва 3 омада буданд ва ниҳоят онҳое, ки соати 5 бегоҳ омада буданд, киро кард. Ӯ ваъда дод, ки ба ҳар яке ҳаққи муносиб медиҳад.

Дар охири рӯз ба мудири худ фармуд, ки музди ҳамаи онҳоро пардохт кунад. Ин худи соҳиби токзор қарор медод, ки ҳар кас чӣ қадар бояд гирад. Бо гурӯҳи аввал вай пешакӣ ба як динор мувофиқа карда буд, вале ба дигарон гуфта буд, ки ҳар чӣ одилона бошад, медиҳад.

Ин ҳуқуқи ӯ буд, ки мувофиқи он чӣ дуруст ва одилона мешуморад, амал кунад.

Аз ин рӯ, онҳое, ки охирин шуда ба токзор фиристода шуда буданд, як динор гирифтанд. Вақте ки аввалинҳо омаданд, онҳо гумон карданд, ки бештар хоҳанд гирифт. Аммо онҳо низ як динор гирифтанд.

Ин ба онҳо писанд наомад ва шикоят карданд:

«Ин охиринҳо ҳамагӣ як соат кор карданд, вале ту онҳоро бо мо, ки тамоми рӯз зери гармо ва машаққат кор кардем, баробар кардӣ».

Исо мегӯяд, ки соҳиби токзор ба яке аз шикояткунандагон ҷавоб дод:

«Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?“

Дӯсти ман, мо бояд аз ин ҳикояе, ки Исо нақл кард, чанд дарси муҳим бигирем.

Мо бояд дарк кунем, ки токзор ба коргарон тааллуқ надошт. Токзор моли соҳиби замин буд. Коргарон барои кор кардан киро шуда буданд, на барои идора кардан.

Соҳиб ҳам идоракунанда буд ва ҳам молик. Исо гуфт, ки Малакути Осмон ба соҳиби замин ва токзори ӯ монанд аст.

Пас, Худованд ҳақ дорад ончунон амал кунад, ки мехоҳад, зеро Ӯ Соҳиб аст.